

s. 96
REPORTAGE
AF: ANNE
KRUCKENBERG

PORTRÆT AF TO
ÆSTETISKE
VIDENSKABSMÆND

#7_Genesis

Portræt af Studio ThinkingHand
Foto: Armin Tehrani

Atelier, Studio ThinkingHand

99

Det ligger i selve navnet: Studio ThinkingHand. Det handler om at træde nysgerrigt ind i verden med en idé eller en formodning, underbygge den med en form for metode eller proces, og så undersøge, hvad der sker. “På den måde opstår der en sløjfe som er en gensidig skabelsesproces – hvor vi sætter noget igang, der naturligvis sætter noget igang i os, som så sætter gang i noget andet...” fortæller Mikkel Dahlin Bojesen. Han udgør den ene halvdel af kunstnerkollektivet Studio ThinkingHand, der består af ham og partneren Rhoda Ting. Sammen har de taget navn efter ideen om tanken og hånden, der i sammenhæng former og skaber - eller rettere sagt: forståelsen af krop og sind som en samlet enhed og ikke adskilte dele - en teori udviklet af den finske arkitekt Juhani Pallasmaa, der efter at have været optaget af konstruktivismen i en lang årrække, vendte sig mod materialitet og fænomenologien, der knytter sig til brugen af materialer som fænomener for den skabende hånd. “Ved at kalde os Den Tænkende Hånd forsøger vi at kropsliggøre netop de sanselige forhold, der gør sig gældende i temaer som rum, tid, oplevelser, empati og værdi. Vi arbejder ofte rumligt, taktilt og interaktivt, og håber med vores værker på at vække en oplevelsesbaseret nysgerrighed mod sanserne, som en slags dør ind i det uvisse”.

Studio ThinkingHand arbejder med blandt andet skulptur, installation og totaloplevelser. De lader sig ikke begrænse og holder sig sjældent til det samme format i længere tid ad gangen. Ofte indgår de i tværfaglige sammenhænge, hvor de undersøger krydsfeltet mellem tidslighed, rumlighed og processer. Disse undersøgelser tager form af såvel performances som konkrete objekter.

Med udgangspunkt i deres atelier, der ligger i en nedlukket, militær flyvebase i Værløse, giver de sig i kast med projekter, der fører dem vidt omkring i det kunstneriske landskab. Forskelligheden i de metoder og materialer, de gør brug af, gjorde mig nysgerrig på hvilke tanker og ideer, der ligger til grund for deres praksis.

#7_Genesis

“Vi kommer egentlig fra hver vores verden. Fra hver vores side af kloden for at være præcis. Rhoda er fra Melbourne og uddannet inden for ernæring og mental sundhed. Jeg er fra København og skolet inden for kunsthistorie og teologi. Det siger faktisk ikke så lidt om måden, vi tænker, arbejder og går til kunsten på. Vi begyndte at arbejde sammen i en performancegruppe ved navn Sisters Academy, som på det tidspunkt skabte en serie af storformat performanceværker.”

Sisters Academy er en serie af langstrakte, aktivistiske produktioner, der gennem scenografi og interaktivitet undersøger nye former for væren i et dannesperspektiv. “Når vi tænker tilbage, er det ikke så underligt, at vi begge landede på Sisters Academy fra hver vores verden og begyndte at arbejde sammen” fortæller Mikkel. Han var på baggrund af sit studie i teologi på udkig efter situationer, hvor det var muligt for ham at anvende og udvikle et spirende forhold til filosofien og det spirituelle. Rhoda var rejst til Europa og havde fulgt de teorier inden for mental sundhed, som har at gøre med, hvordan miljøet omkring os påvirker vores psyke og spiller en essentiel rolle i den måde, vi lærer, lever og udvikler os på som mennesker. “Vi har sidenhen forenet os som Studio ThinkingHand og arbejder indgående med undersøgelser af kropslighed, skala, forviklinger og forbindelser samt betydningen af materialitet og naturlige processer”.

De fandt fælles inspiration og fodslag i de mangefacetterede oplevelser, der kan lade sig gøre i den sanselige side af tilværelsen og begyndte sammen at udvikle teorier om at bringe det ud i verden. Dette blev begyndelsen på deres fælles kunstneriske praksis. “I højere grad ser vi dog os selv som facilitatorer af processer, hvor vi sætter noget igang, som selv handler, som det vil. Den gamle travet om, at kunstnerens arbejde består i at udtrykke sig selv eller at give form til allerede formulerede ideer i en proces, der går én vej, navnlig udad, er ikke ret interessant eller særligt bevendt længere”.

Denne tilgang til kunsten har udover rækken af performances manifesteret sig i skulpturer og objekter som resultater af eksperimenter med beton og forskellige naturmaterialer,

de inkorporerer i støbningerne. “Vi forsøger grundlæggende at udfordre de måder, livet fremtræder på og afsøge de muligheder, der ligger i møder af forskellig karakter. Vi synes, at det er spændende at hænge beton op over for græs eller at arkivere en nedbrydningsproces af svampe i en skal af epoxy for at forstå de forhold, der gør sig gældende på den anden side af vores egen umiddelbare forståelse og lytte til den dialog, der starter.”

Netop disse arkiverede nedbrydningsprocesser oplevede jeg for nyligt, da Studio ThinkingHand udstillede på en gruppeudstilling med udgangspunkt i materialeforankringer, som AF•ART havde sat i værk. Helt fine så de ud, svampene, som de lå inde bag den tykke, glaslignende flade af epoxy og udfoldede sig blandt hinanden, endnu omkranset af den mos, der havde fulgt dem fra skovbunden.

Relationscape, Age of Biology, Berlin Hauptbahnhof, 2018, Studio ThinkingHand
Foto: Nana Francisca Schottländer

04 “Når du nu spørger ind til materialer, er det nærliggende at sige, at det er sådant som naturligt materiale. Naturligt materiale hænder sig med forskellige måder på, hvor det opstår, når det sættes i gang af de materialer, der er ved betonen og det skønne, og det får minutter. og med flere vildt perspektiver, hvorom vi el

For Rhoda og mulighed menneskelig eksempelvis selv, i sin egen dødt materiale at Studio Thinking af sin tid. Blad Harman og objektorienteret af objekterne mere end vi i disse år ender os i og når i en tid, vi hastigende græber kloden på. Så hvordan vi vil opnå en hvilken kan h Ved at res praksis p

deres egne individuelle perspektiver, kan Studio ThinkingHand opfattes som videnskabsmænd, der faciliterer deres videnskabelige undersøgelser og resultater i form af kunstværker. “Nogle gange ligner vores arbejde faktisk lidt en videnskabelig proces, hvor en hypotese eller idé afprøves gennem forsøg og så løbende samler sig til en løsning – i en form for løbende dialog med materialet, temaet og hinanden. Vi er vel egentlig vældig rastløse, når det kommer til stykket og inspireres af de muligheder for nye indblik, der ligger lige rundt om hjørnet, men som vi ikke ved noget om endnu”. I løbet af det sidste halvandet år har de arbejder tæt sammen med kunstnere som Rune Bosse og Nana Francisca Schottländer, der i høj grad har været med til at forme rammen omkring deres arbejde. Senest har de taget del i udstillingen *Age of Biology*, der fandt sted på hovedbanegården i Berlin samt en række performances i København såvel som i Berlin kurateret af Schottländer. Også specialister og videnskabsfolk inddrages i deres processer for at belyse et emne med deres specifikke viden og tilgang. De er ikke bange for at gå ind i samarbejder på kanten af forskellige forståelsesrammer for at opdage nye vinkler.

“I øjeblikket har vi gang i en ret vild proces, hvor vi er blevet ret så udfordret på vores egen filosofi. Vi har tidligere lavet en serie af værker, som vi kalder *Landscape Portraits*, som i bund og grund bestod i at støbe svampelegemer ind i epoxy. Da vi så her i løbet af foråret var klar med madpakker, poser og knive for at gå på svampejagt til en ny række af værker til den samme serie, gik det hurtigt op for os, at det jo er forår, og at svampene på ingen måde har sat frugt endnu. Vi ledte rundt omkring i skove og ved vandhuller et stykke tid og endte med at blive en lille smule flove i mælet, da det gik op for os, at vi havde forventet, at vi bare kunne gå ud og tage for os på skovens hylder, når vi nu lige havde tid. Men skoven havde ikke tid til os. Vi blev klar over, at vi er uhyggeligt vant til bare at køre i bygge- eller supermarkedet døgnet rundt, året rundt, for at købe det, vi har

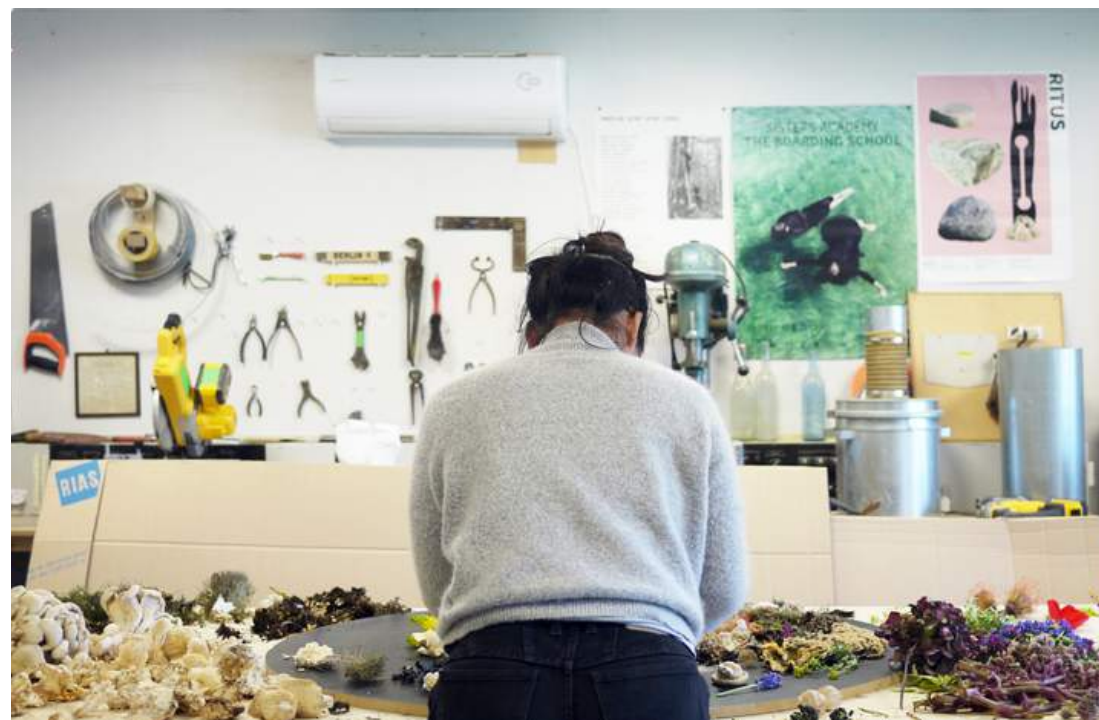

Network, Roskilde Festival, 2017, Studio ThinkingHand
Foto: Rune Bosse

brug for”. Deres svampejagt resulterede derfor i, at de i stedet vendte hjem med favnen fuld af blomster og spirende gevekster. “På den måde har værkerne ændret karakter, og vi er blevet klogere på naturen og os selv. Naturen og de naturlige processer kan bare ikke kontrolleres til fulde, så vi har valgt at basere vores praksis på styrken i den skrøbelighed og forsøger ikke at ville mestre noget. Det er smukt, når fejlen blot bliver et udtryk for forventninger, der ikke blev mødekommet.”

Jeg ser dem for mig, Rhoda og Mikkel, på tur ud i skoven med udstyr og madpakker på ryggen. Nysgerrigt går de gennem skoven, ganske langsomt, med blikkene søgende over skovbunden. “Det gode ved at samarbejde så tæt, som vi gør, er, at der hele tiden opstår nye ideer og sammensætninger, som er i konstant udvikling. Den konstante udfordring og uddybelse af forståelser og dialoger med hinanden, andre og med materialerne, er grunden til, at vi gør hvad, vi gør. Det er ikke noget, vi har været bevidst om til at starte med, men det er ligesom bare blevet sådan. Det er naturligvis meget udfordrende at sidde styrmand i hinandens kreative cockpits, og nogle gange flyver vi nok lidt med bind for øjnene – men det er det værd, for der opstår en vild energi, når flere hoveder går sammen.”

Studio ThinkingHand arbejder for tiden på to større projekter, der omfatter et værk til en kommende udstilling af flydende kunst på Vejle Kunstmuseum samt deres første soloudstilling, som til september åbner i Galleri Kvit på Blågårdsgade i København. Fælles for begge projekter er, at de centrerer sig om forholdet mellem æstetik og økologi samt de forhold, der gør sig gældende, når forgængelighed bliver en dyd. “Foruden at være visuelt flotte og komplekse, ligger der i svampe nogle vilde aspekter, både som fremtidigt materiale og som poetisk billede på det, der foregår uden for vores synsfelt. Svampe og deres mycelium besidder nogle iboende egenskaber som flydeevne, vandafvisning og rehabiliterende kvaliteter, som vi undersøger, både ude i naturen og inde i gallerirummet”. Om udstillingen på Galleri Kvit fortæller de, at selve installationen vil figurere som rammesætning for

et stort program af talks, arrangementer og undersøgelser, der bringer innovative enheder sammen fra både videnskaben, kunsten, arkitekturen, litteraturen, musikken og filosofien. “Med soloudstillingen håber vi på at kunne facilitere en uafhængig læring og invitere ind i et rum, hvor forviklede oplevelser, tanker og blik vil kunne skabe mange forskellige sammenhænge på tværs” fortæller de. Jeg forestiller mig en sanselig udfoldelse af deres praksis, som jeg på bedste vis har forsøgt at portrættere her. Jeg ser for mig, hvordan de sætter samtlige instrumenter og værktøjer i spil for at facilitere ideer og forestillinger skabt af Den Tænkende Hånd og lader dem materialisere sig i et undersøgende univers, hvor vi alle bliver æstetiske videnskabsmænd, der i samarbejde opererer med en nysgerrighed mod sanserne.